

גדלתו של ט"ו באב היא העליה הנפלאה שלאחר הירידה. הארוע המשמח הראשון שחל בט"ו באב הוא שהתברר כי בטלה גזרת מתי מדבר. מדי שנה בשנה (לאחר חטא המרגלים), היו מתים ביום תשעה באב, ובשנה האחרונה (שנת הארבעים) לא מתו. ביום חמשהעשר באב נודע על כך לעם ישראל, ועל כן זהו יום טוב.

כך גם לגבי גזרת החרבן והגלות של תשעה באב, יום שבו נקבעה בכ"ה לדורות – שבט"ו באב מתברר שהתבטלה ה"בכיה לדורות" של תשעה באב; כן מתברר שגזרת החרבן והגלות של תשעה באב – יום החרבן, לא באו אלא לצדך הגאלה.

דבר זה מדגש בשבת זו הסמוכה לחמשה עשר באב.

הפטרת השבוע, "נחמו נחמו עמי", הראשונה בסדרת "שבע דנחמתא", מבשרת על התחלת הגאלה.

פרשת השבוע, פרשת ואתחנן, נפתחת בתפלתו של משה רבנו להכנס לארץ: "ואתחנן אל ה'... ואראה את הארץ הטובה". אלו היה נכנס משה לארץ, מנחיל אותה לבני ישראל ובונה את בית המקדש לא היה מקדש זה נתרב לעולם, היה זה מקדש נצחי כמו בית המקדש השלישי לעתיד לבוא – פרשת ואתחנן מדגישה את ענין הגאלה הנצחית והשלמה.

פרשת ואתחנן קשורה להפטרת נחמו ולט"ו באב. כלם עוסקים בעליה הגדולה שלאחר הירידה של תשעה באב, הגאלה האמתית והשלמה על ידי משיח צדקנו.

(מעובד על פי ספר השיחות – תשמ"ח, עמ' 576-579)

רחמי אדווננו מחרנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

תאריכים מיוחדים בתולדות חב"ד

לתקופה זו

י"ב מנחם-אב: יום חנונת כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע עם הרבנית הצדקנית סטערא ע"ה, בשנת תק"כ.

יום בו נקנה בנין 770' – בית רבינו שבבבל, בשנת ת"ש.

כתובתנו באינטרנט: [HTTP://WWW.MOSHIACH.NET/BLIND](http://www.moshiach.net/blind)

להומנות: מכון לוי יצחק, ת.ד. 26 – כפר חב"ד ב' 72915

Mechon LEVI YITZCHOK P.O.B. 26, Kfar Chabad B. 72915 - ISRAEL

דמו מינוי שנתי – בארזיק ת"ה: 45 שקל. בחו"ל: 535

מעין חי

רעיונות ושיחות לילדים ולנוער

מעובד על פי שיחותיו הקדושות של

**כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו
מליובאוויטש**

יו"ל

לזכרון

הרבנית הצדקנית ח'ל מושקא

ע"ה ז"ל

מוגש על ידי

מכון לוי יצחק

כפר חב"ד ב'

שנת המאה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח

משיכה על כך תורת החסידות: אף שכלפי חוץ נדמה שהגלות היא ההפך של עת רצון, הרי בפנימיות הענין, הגלות היא הגלוי הנעלה ביותר. לכן דוקא בעת הגלות היו הכרובים בתנוחה זו. ומובא על זה משל מרב ותלמיד:

בשעה שהרב עסוק בהשפעת השפלה לתלמידו הרי הוא שקוע בכך כל-כֹּל. כל תשומת-לבו נתונה לתלמידו. מה קורה אם במהלך הלמוד וההשפעה, תוך כדי הסבריו, לפתע עולה בדעתו רעיון חדש בקשר לגלמד? אם יתעמק הרב ברעיון, הוא יתנתק – ולו לזמן קצר – מן התלמיד. הוא אינו יכול גם לפתח את הרעיון במוחו וגם להמשיך בהקניית החומר לתלמידו בעת ובעונה אחת. ואם ימשיך הרב להתעסק בתלמידו במלוא תשומת-הלב, עלול הרעיון לפרח מזכרונו ולהעלם.

מה עושה הרב? האהבה הרבה שהוא רוחש לתלמידו גורמת לו להתעמק ברעיון שהבריק במוחו, אף-על-פי שהדבר יגרם לו נתיק כלשהו מן התלמיד. נתיק זה הרי הוא לטובתו של התלמיד. אהבתו הרבה של הרב היא המניעה אותו להתנתק מן התלמיד לתקופה קצרה. בזמן זה חש התלמיד גלות וחרבן. כלפי חוץ הוא רואה גלות, אולם, בפנימיות הדברים זוהי תכלית הגלוי.

אל לנו להסתפל רק בחרפן הגלות ובחשך הנורא שלא היה כמותו. אל לנו להתפעל מן הגלות. הרי אנו יודעים שפנימיותה של הגלות היא הגלוי. ככל שהחשך רב יותר, הרי קרוב יותר אור הגאולה! כאשר נדע שסליק הרב מעל התלמיד הנו חיצוני בלבד, ובפנימיותו הוא מורה על תכלית הגלוי, כאשר ההתקשרות והצמאון אל הרב יהיו נפרים בתלמיד למרות הגתוק הזמני – אז נזכה לגלוי האמתי והמשלם, בכיאת משיח-צדקנו, בקרוב ממש.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ב, עמ' 359-363)

וְאֶתְחַנֵּן

שבת פרשת ואתחנן, "שבת נחמו", חלה בסמיכות לחמשה-עשר באב, שעליו נאמר: "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה-עשר באב..."

– השל"ה כותב, ש'המועדים של כל השנה... בכלם יש שיכות לאותן הפרשיות שחלות בהן' –

– מהו הקשר בין ט"ז באב לפרשת השבוע (ואתחנן) ולהפטרטה (נחמו)?

תשעה באב

הבשורה הראשונה על הגלות הצפויה לעם ישראל מרמזת כבר ב"ברית בין הבתרים", וכנאמר שם: "אימה חשכה גדולה..."

ענינה של ברית ברית הוא שמירה על האהבה במלא עזה ובכל תקפה בכל מצב עתידי. בעת ברית הברית שרניים שני הצדדים הכורתיים את הברית ביניהם באהבה עצומה זה כלפי זה. בעת ברית הברית אין צורך בברית זו, שכן אז אהבתם גלויה ותקיפה. אולם, הם כורתיים ברית ביניהם כדי שתתקיים אהבה זו תמיד, גם כאשר יוצר מצב שונה.

אהבה טבעית היא אהבה התלויה בדבר, אהבה שיש לה סבה וטעם. כל עוד הסבה תקפה, האהבה מתקיימת, ואלו כאשר הסבה בטלה – בטלה גם האהבה. האוהבים הכורתיים ברית מכריזים על-ידיה כי אהבתם אינה תלויה בדבר, אלא היא אהבה עצמית. אהבה שאינה נפגמת מפאת נסבות משתנות.

ברית בין הבתרים מעידה על האהבה העצומה בין עם-ישראל לקדוש-ברוך-הוא. במעמד ברית ברית זו הודיע הקדוש-ברוך-הוא על הגלות, שהיא לכאורה הפך האהבה. הגלות היא רחוק וחרבן. אולם, אם נתבונן בפנימיות הענין, נגלה (על-פי המסבר בתורת החסידות) כי הגלות אינה אלא גלוי נעלה מאוד.

מובא בגמרא שתנוחתם של הכרובים על ארון העדות שהיה מנח בקדש-הקדשים היתה משתנה בהתאם למצבו של עם-ישראל. בשעה שישראל עושים רצונו של מקום, שהיא עת רצון, היו הכרובים פונים איש אל אחיו, ונצבים זה מול זה; ואלו בשעה שאין ישראל עושים רצון ה', כאשר אין זו עת רצון, היו הכרובים מפנים את ערפם האחד לזולתו.

בתאור החרבן במדרש מספר, שכאשר נכנסו הגויים לקדש-הקדשים הם ראו את ארון העדות ואת הכרובים שמעליו, והנה: הכרובים פנו זה מול זה. כיצד יתכן שבזמן קשה כל-כך לישראל, זמן החרבן, היו הכרובים במצב של "עת רצון"!!